

Gennem Skærene.

Indre og ydre Liv.

Stilrede
af
Horatio.

Overfjet fra Svend af
Past. G. Münster, Lutastirken, København.

I.

Hun saa i Træsofaen ved det smalle Kammeres Vang; bagved hende ved samme Væg stod Buggen, i hvilken Barnet sov. Det var en meget strøbelig Bugge, den var laadet af umalede Spaaner, som var bøjede omkring opstaaende Ribber. Støttet mod Sofahjørnet stod imellem Sofaen og Buggen det tunge Trælaag, hvorpaa Sofaens polstrede Sæde laa, naar den ikke var opbøjet.

Hun slog Øjnene op og bøjede Hovedet tilbage — da saa hun Sofalaaget. Lidt før havde hun gjort samme Bevægelse; frygtede hun maaske, at Laaget ikke havde fittet Støtte nok?

Lidvisraadig, høvede sig hende den ene Haand, strakte den bagud, til den rørie ved Laaget. Et Stød — det var det, det saa et Njeblik ud, som skulde det styrke ned over Buggen; men det stede ikke, det var Bøgen for stor, det tabte ikke Balancen, men faldt med et haardt Dumt tilbage mod Sofahjørnet. Lynsnart tråd hun haanden til sig og gemte den under Tæppet. Det synlige liglede Ansigt overgædes af en gløden Rødme; hun luftede Øjnene og vendte Hovedet mod Væggen.

Og en Sværm af Tanter kom farende, de såj hende gennem Hovedet som en strigende Sværm af Raabe med fligge, vilde Øjne og med Næb, farvede af Blod; det var ikke skinnende engang, det var varmt, det furede — der faldt en Draabe, den var saa stor og tung og mørk, den ramte hende lige paa Panden — aah, hvor den brændte, den gik lige igennem Hud og Ben — vilde den tage Livet af hende?

Hun såj op fra Hovedgærdet med et Strig. „Hun lever jo!“ raabte hun, „jeg har ingenting gjort!“ Lyden af hendes Stemme naaede hendes egne Øren og fik hende til at se sig omkring; Kammeret var tomt som før; der var ingen andre end hun og Barnet derinde.

Hun lagde sig atter ned. Med en flig af Lagenet afstørrede hun sin Pande, paa hvilken der trængte sig Svødderler frem. „Jeg har jo ingenting gjort,“ sagde hun paa en. „Nej, jeg har ikke.“

Atter luftede hun Øjnene. Atter kom der Sværme af mørke Tanter. Om nu Sofalaaget gied . . . længere og længere . . . om det faldt over paa Buggen og knuste den . . . h u n havde ingenting gjort, hun havde ikke set det, hun t u n d e ikke engang se det; Laaget stod jo bagved hende, og hun havde ikke fat det der. Men om det nu faldt . . . om det knuste Buggen . . . nej, h u n havde ikke myrdet Barnet . . . det er som Gud vilde, at Barnet skulde leve, saa behøvede det ikke ved Laagets Fald at lide saa meget som den allermindeste Stabe, ikke engang om Buggen gik i hundrede Stykker — hvad for noget var ikke Gud almægtig? . . .

Var det vel ogsaa nogen Ulykke for Barnet at dø? Aah nej, n u blev det saligt, det stod jo aldeles sikkert i Skæftismen. Spem vidste, hvordan det vilde gaa med det, om det skulde leve?

Ah, hvor skulde hun dog gøre af det? Om hun blev rask, om hun fik sig en Plads — maaske endog en god Plads — hvor skulde de stakkele Skillinger staa til for hende og Barnet? Hvor skulde de dog staa til?

Og saadan en Skam ogsaa! Den gamle Majorinden, hendes tidligere Frues, Ord sturrede endnu i hendes Øren — hvor skulde hun dog holde ud at høre noget saadant fra flere endnu? Da mon hun overhovedet fik nogen Plads, naar hun vilde sit Præstebævi, og de fik læst om hendes Stam? (En saadan lefferbødig Person, — nej, saadan en kan jeg ikke have i mit Hus,“ hun hørte Ordene og Tønen, hun saa allerede sig selv med rødgødende Kinder og højt hovedet staa og famle med Fingrene efter Dørknaagen.

Hvor skulde hun vende sig hen? Fa'er og Mo'er i Graven — at, Gud være lovet! — og hendes forrige Fru, nej, for hende kunde hun aldrig mere vise sig! Til hvem skulde hun gaa hen?

Det bankede i hendes Tindinger, Rødmene paa hendes Kinder kom og gik, et Par store Taarer trængte sig ud gennem de sammenpressede Øjenlaag. „Nej!“ sagde det inden i hende, „aldrig til Majorinden, — men tusind Gange hellere det end et Ord til — ham!“

De første Draaber i Øjenlaagene efterfulgtes af andre, nye vældede frem over dem, en hel Strøm vædede snart hendes Kinder. Hun hullede konvulsivt.

Døren aabnedes. Madam Kvist trådte ind.

„Jeg tror, hun græder, stakkele Barn,“ sagde Madammen saa medlidende hun kunde, idet hun satte sig ved Sengen. „Jeg kunde høre det helt ud. Men vær nu ikke saa ked af det — det er jo ingen Rytte til, skal jeg sige den lille Mama.“

„Mald mig ikke saaledes!“ lod det heftige Svær. „Jeg vil ikke høre det Ord en Gang til!“

„Naamaa, naamaa, ikke saa hidfig,“ sagde den gamle kvist spidst. „det er heller ingen Rytte til. Noget skal vel den lille falde hende — og jeg tænkte, det kunde være godt at vænne hende til Ordet. Mo'er“ siger nu til Dags kun simple Følt; naar man er bleven ligesom lidt finere, passer „Mama“ bedre. Men jeg kan saamænd godt lade være med baade det ene og det andet Ord, om lille Frøken Marie synes bedre om det.“

„Ja, gør saa det da,“ hullede den unge Kvinde, „jeg gider ikke høre det!“

„Naa, som hun vil da,“ gentog Madam Kvist, „men læg Mærke til, hvad jeg siger: det gaar aldrig godt, om hun ikke holder sig rolig; for lidt fiden raabte hun, saa det rigtig stak i mig derude i Kjøkkenet, og nu siger hun og græder i Spandebis. Det gaar ikke; jeg ved nok Bæst med den Ting, jeg, som har haft at gøre med saa mange i den samme Ulykke; hold hun sig derfor rolig og stille, det fe'r iea hende. Om hun nu ligger og kreperer — hvem skal saa sørge for Barnet?“

„Naa, lad det bare dø med,“ svarede Marie heftigt, „det var det aller bedste. Hvad skulde det leve for? Ingen har Glæde af det, ingen vil tage sig af det — det bliver blot til Paahæng og Besvær, og saa til Slut skal det da alligevel dø. Lad det saa lige gaa godt straks.“

Madam Kvist nikkede betænksomt. „Ja ja,“ sagde hun, „dette usle Liv er saamænd heller ikke meget værd at stræbe efter, deri skal hun staa have Ret; og ikke saa sjældent har det syntes mig, at det var dog bedre, om saadanne nogle smaa Statter straks fik Lov at fare til Himmels, end at de skal blive her nede og rode i Rødstenen for at valse op som nogle rigtige Kamaler. Jeg talter ogsaa Gud for hvert eneste saadant Liv, han puster ud. Det er det allerbedste — deri har hun staa Ret.“

„Ja, Madam,“ sagde Marie idet hun rejste sig op i Sengen og fæstede sine rødrandede Øjne paa Madammen — „ja, Gud give, jeg var af med det uheldige Barn! Jeg ved ikke, hvad jeg skal stille op med det, — og jeg kunde have lyst til at dræbe det, — nej, jeg vilde ønske, at det kunde dø, fortaar I, at Gud tog det, . . . ikke, at jeg gjorde noget, men at det døde alligevel.“

„Læg sig nu ned,“ sagde Madam Kvist med barsk Stemme, „jeg sagde hende jo før, at det ikke gaar an at strige og straake saadan. Holder hun sig ikke rolig, saa er Beberen ikke langt borte. Og saa vækter hun jo det lille Kraa, — gør, nu begynder det at strige igen.“

Fra Buggen høstes en fagte Rytten, som dog snart gik over til Strig. Mutter Kvist løftede Barnet op, gnyggede det en Tid op og ned i sine Arme og søgte at faa det til at sove igen. Men det lyttedes ikke, — det streg heftigere og heftigere. „Føj, fitten en Unge,“ brummede Konen, idet hun lagde Barnet ned, „den dræler som ti andre. Den bruger alle sine Kræfter dertil.“

„Naa,“ sultede Marie, idet hun luftede sine Øjne, „Nat og Dag, Dag og Nat ligedan! Jeg kan ikke længere holde det ud!“

„Se saa,“ sagde Madammen, „han er nok fulten, det er jo virkelig en god Stund, siden han sidst fik Mad.“ Hun tog ham op igen og gav ham til Moderen. „Rigtig,“ sagde hun, „nu tier han stille. Det var godt det samme. Siden jeg har begyndt at lege Kammeret ud til saadanne nogle, som er kommet i Ulykke, har jeg nok maattet vænne mig til Barnestrig, — men denne er værre end alle de andre. Man kan jo ikke høre Ørenlyd for ham.“

Det bankede paa Kællensdøren. Mutter Kvist stundte sig ud.

Det varede kun ganske lidt, inden hun trådte ind. Hun saa særdeles fornøjet ud.

„Det er Jordmoderen hos Grevinde Lørne, som er her for at staa en Amme,“ sagde hun; „rigt herfor; fortraffelig Plads, — jeg svarede hende, at det lader sig gøre maaske allerede om to, tre Dage, — vær nu bare ikke saa urolig, alt gaar jo godt, — gør det ikke!“

„Og Barnet her?“ spurgte Marie mørkt.

„Dermed har det ingen Nød,“ svarede Madam Kvist, „ly mig bare til en Begyndelse et Par Sedler, saa skal jeg affordere Fryn ind hos nogle Følt her berne i Nabolaaget, — de er vant til at haandtere saadanne smaa Statter, og ved, hvordan de skal behandles. Hun kan være ganske sikker: Gud tager nok snart det lille Krapp, — han er jo saa lille og klen fra Fødselen af. Hun skal ikke rei længe behøve at være urolig for ham, nej mænd skal hun ej.“

Den fremmede Kone aabnede Døren og kom ind. „Jeg haaber ikke, at der er noget i Vejen,“ sagde hun, idet hun mønstrede Marie. „Det er jo gaaret godt alt sammen, og de er meget vel rekommenneret af hende, som har plejet Dem. Det er meget gode Bittar, som tilhødes, — jeg skal blot have lidt Rede paa Deres Jord, ja, ja, fortaar mig vel, ikke noget nærgaaende, men Naan, Alder og Herkomst, og den Slags, som man altid maa gøre Rede for. Vær saa venlig, om jeg maa bede.“

„Mit Navn er Marie Bertram,“ svarede den adspurgte, synlig ilde berørt ved Forhøret, „min Fader er død; han var Underofficer; min Moder er ogsaa død.“

„Og Deres Alder og Stilling?“

„Jeg er 19 Aar gammel og har været . . . Kammerjomfru.“

„Hos hvem?“

Marie svarede ikke.

„Jafaa . . . jaja, det kan jo ogsaa være det samme,“ hylede Konen, idet hun rejste sig. „Otte Nigsdaler om Maanedes, det er Tilbudet. Jeg tænker, De tager imod det. Altsaa om nogle Dage, naar Kræfterne er kommen tilbage, — Madammen er nok saa venlig at vise Vej, om det er nødvendigt, Greven bor i Fredensgade, — ja, Madammen ved Bæst dermed, jeg har bestrevet det for hende, og hun glemmer det nok ikke?“

„Nej bevars!“ svarede Madam Kvist, „det har ingen Nød.“

Konen gik. Madammen fulgte hende ud i Kjøkkenet. „Hun ser ud til at være af lidt, bedre Følt,“ sagde Konen. „Ved Madammen Bæst med, hvad hun har været?“

„Nej, ikke Spor,“ sagde Madam Kvist, „endstømt jeg har forlojet at faa det at vide mange Gange. Hun tier stille, — det er for Mandfollets Skyld. Og det endstømt, han ikke lader spørge det mindste til hende; men saadan gaar det altid.“

„Ja,“ sagde Konen, „kan Madammen lomme det ud af hende, saa lad mig det vide; saadan noget kan det altid være nyttigt at vide Bæst med.“

Saa gik hun.

Madam Kvist savede Kaffe i Kjøkkenet; inde i Kammeret laa den uheldige Moder atter end med sit Barn og sine Tanter. Den korte Januar dag gik over fra Stumring til Nat; det var lige saa mørkt inde som ude.

II

Grevinde Ebba von Lørne sad ved et af Viduerne i sin Salon. Hun havde lagt sit Hæftelst fra sig og var ved at læse Aftenbladet. Endnu sendte den syntende Februarfor nogle Strøelær ind i Løstingens paa 1. Sal i det grevelige „Palads“.

Hist og her lagde de en Stribe Uds, — ikke saa langt

*) Herstabelig Dagligstue i Svørg. D. A.

ned som paa det teppebelagte Gulv, men paa de højregede Lænestole, paa Divanbordet med dets Raderinger, og illustrerede Bæster, paa Empiresofaen bagved og saa endelig ogsaa paa et Par af Billederne paa Væggen. Et blegnende Stær dodelede endnu over Bouvermanns Njeter og Bønder som ogsaa over det dunkle Landskab, som Greven, trods Rønderes Indbøddinger, paastod, var en Claude Lorrain. Men i Salen*, hvorfra de aabnede Njødøre førte fra Salonen, var det allerede halvmørkt; Spølservicet paa det dattede Middagsbord glimtede vel endnu i Dagslyset fra Salonen, men de gamle Familieportraetter paa Væggen saa blot ud som sorte Lærreder indenfor hver sin slygt forgyldte Ramme.

Tjeneren kom ind. Der var Bud verude fra Grevindens Moder, Friherreinde von Bogen, hun ønskede at bide, om hun kunde vente et Besøg af Greven, inden hun kørte til Theatret.

„Sig Budet,“ svarede Grevinde, „at saa snart Greven kommer hjem, skal Friherreinde faa Svær.“

Man hørte Entréedøren gaa op, Tjeneren stundte sig ud; det var Greven, som kom. Et Minut — saa var hun af Dørfraakten og inde i Salonen. „Værbedigste Tjener, bedste Ebba,“ sagde han, „har du ventet længe?“ jeg kommer lige fra Ridderhuset. Du kan tro, det har været en betydningssfuld Formiddag, — men hvad ser jeg: du læser Aftenbladet!“

Grevinde lagde hastig Udsen fra sig. „Lind ventet paa Svær,“ sagde hun. Moder spørger, om hun faar dig at se et Njeblik i Eftermiddag, inden hun kører til Theatret.“

„Sig, jeg skal nok komme,“ svarede Greven. Tjeneren gik.

„Det hører da unægtelig til de mindre saadantlige Verdensbegivenheder,“ sagde Greven muntert, „at Oppositionen i Svørges Ridderhus fejrer, og Grevinde Ebba von Lørne bliver grebet i at læse Aftenbladet, og det paa en og samme Dag! Ja, min naabige Gemalinde, Carl Henric Anclarsvørd er med højeste Stemmeantalt fat ind i Forsamlingsudvalget, Tore Petre og Hans Janzon sidder der ogsaa, August Anclarsvørd reviderer i Statsudvalget; — Beholdningen af vort Bantemandsvalg*) er nu uomtvistelig; vi har fejret Strid for Strid, vi og vore Meningsfæller, og i Forsamlings- og Statsudvalget er uden al Tvivl mindst 3/4 af hele Antallet Oppositionsmænd. Hvad siger dit antikke Hjerte til alle disse Begivenheder? Den ser nok godt, som det ser!“

„Dele sidst!“ svarede Grevinde, idet hun kom endnu, „sagde Grevinde, synlig mindre behagelig berørt af sin Mand's Meddelelser. „Nu og lidt endnu er det ganske vist dig og dine Venner, der kan se, men naar en Sagens Ordning, som I arbejder for, virkelig kommer i Stand, da er det fittet forbi med jer lyst til at se. Saa meget fortaar jeg imidlertid, at jeres Alliance altsaa er gaaret af med Sejren.“

„Akturat,“ svarede Greven, som med livlige Bevægelser vandrede op og ned ad Gulvet, „vi har fejret, og naar vi ikke nu rister Bløden paa Regeringens Ryg, saa er det blot af den Grund, at den allerede længe har været blod- og livløs. Men den skal i det mindste faa at smage, havde det er at faa sig en Portion Ris. Carl Henric og Nordin begynder allerede i Dag Eksekutionen; de røste op i en Mængde Sager, og du kan tro, — det smædede som Kardetsher omkring det ministerielle Sammelmandshus. Anclarsvørd forelagde et helt Statsbudget, hvori han slog solidit af paa Bevillingerne til Kongens Hofhold, Ministerierne, Militærøjsenet og meget andet; det er et ovedligt Spil, men „Ulyken staa den tætte bi,“ vi har Følket med os, fortaar du, det vil gøre os uimodstaaelige.“

„Følket!“ gentog Grevinde med et Udtryk af Foragt, „det er nedhaende at se Mand af din Stand nedlade sig til saadanne Alliancer. Demme simple, raa Mæsse, hvis Dristraft blot bestaar i Had og Misundelse mod Udelen og dens andre overordnede, — det er med den, Ridderhusets første Mend stuer Forbud for at knuse deres egne; men du skal komme til at fande mine Ord: Det bliver ikke jer, der spinde Silke ved den Alliance.“

„Hvem da?“ spurgte Greven lidt spidst.

„Just dette: Følket, eller som min Fader plejede at sige: Rakket,“ svarede Grevinde stolt. „Naar under jeres Ledelse de lavere Klassers Mand har svunget sig op og vundet Indflydelse, vil alle jeres Forsøg paa at formaa dem til alligevel at forstaa deres Stilling, fuldstændig mislykkes. De vil ende med at ride hele Magten til sig; jer, deres Ansærelse, giver de derefter Uffled i Naade, det bliver jeres eneste, jeres retsmæssige Vøn.“

„Bevars, bedste Ebba,“ sagde Greven leende, „du ser svært for paa vor Fremtid, men du tror ikke selv paa de Fantastisiteter. Det svenske Følt agter sin Udel for højt til med Forbigaaelsen af den at vilde danne et Ministerium eller blot et ledende Parti af Borgmestre, Kræmmere og Gaardjere! Na nej! de gode Mænd er gode nok, og nødvendige at have med sig i Nigsdagskampene, og en og anden af dem kan man ogsaa være nødt til at løfte lidt højere, — men det bliver altid Undtagelser, som Regel skal det nu som før være Udelens fortrinnsvis Ret i Kongens Raad at styre Statsstibets Kurs.“

„Jeg fortaar ikke rei,“ svarede Grevinde tørt, „hvoreledes en saa troelig Læser af Aftenbladet som du endnu kan leve i den Slags Drømmeriet. Mine Studier i det arede Blads Spalter er visselig meget begrænset; men dog har jeg set tilstrækkelig baade i det og i „Dagens Nyheder“ til at turde paastaa, at fra deres Standpunkt set findes der umuligt under samme Lag Plads for „Udelens Privilegier“ og „Føllets Rei“. Der tales jo ideoelig om „nye Jomner“ for Representationen, hvad betyder det andet end, at Udelen skal fejres af Vejen.“

„Naa, min fare Ebba,“ svarede Greven lidt utaalmodig, „nu maa du heller ikke tro, at Hierta og Dalman skal betragtes som Værger for os! De er gode Hoveder og tjener til en vis Grad til vore Formaal, — men hvor kan du falde paa den Ide, at de skulde have set til Bunds i vor Politik. Nej, ved du hvad, det lyder dog for sindssvaagt!“

„Men hvorfor da indlade jer med dem, med Krei

*) Herstabelig Spisestue i Svørg. D. A.

*) Medlemmerne fra samme Ven sidder paa Bant sammen — denaf Navnet. D. A.

og Plei?“ spurgte Grevinde spidst. „Njeflige Jomnes Intereser synes der ikke at findes mellem jer og det Kongerundsstæller; var det da ikke bedre at trænge om: Her er egen Mening end ved den Slags fælle Forbund og fælle jer et tvetydigt Maal og staae jer selv en klarer Fæst.“

„Det lyder særdeles morast,“ sagde Greven, „men Politik er det ikke.“

„Lad gaa,“ svarede Grevinde, „lidt Bøddel turde heller ingen Stabe være til der. Som du ved, plejede min Fader at sætte Velgighed som den første Betænkelse for en virkelig Statsmand . . .“

„Ja, din Fader,“ afbrød Greven hende noget spidst, „han gjorde det og han kunde gøre det, fittet det af den Grund, at han ikke havde noget Begreb om, hvad der var for Tiden kræves af en Statsmand. Den, som har ude taget sine Indtryk fra 3die Gustavs Dage, kan ikke forstaa vore. Jeg behøver jo ikke at sige dig, at jeg, den Smule jeg kendte ham, havde stor Agtelse for ham; men ved at sidde i en Aftag af Landet, hørte han Fred og brande sin Brændevin, lærer man færdiglig, det er vore Dage at forstaa Tidens Krav. Jeg beder dig derfor ikke tage mig lide op, at jeg umulig kan bruge hans Betænkelse som Besledning for mig i min politiske Skæbne.“

Det var bleven halvmørkt i Salonen, men fra Salen saa man Staret fra de tændte Uds. Tjeneren trådte, af der var serveret. Grevinde rejste sig og gik hen mod Saalen, men blev holdt lidt tilbage paa Vejen af sin Mand.

„J en Ting er du ikke gammeldags,“ sagde Ebba, sagde han forsonlig, idet han lagde Arme om hendes Liv, „om det da ellers er sandt, at i gamle Dage saa Instruerne Autoritet i deres Mend.“

„Al, von Lørne,“ sagde hun blidt, idet hun slog Arme om hans Hals, „du ved ikke, hvor ondt det gør mig at høre dig tale saaledes. Jeg vilde sige mig lidt, om jeg i alt kunde tænke som du. Men jeg kan det jo ikke. Vi ligner hinanden saa lidt; du har dannet dig efter den nye Tid, mens jeg fra min tidlige Barndom har været mig til at se op til min Fader og ganske umærkeligt udfølg hans Maade at se Tingene paa og hans gamle Meninger. Du ved, at han og jeg var henvis til hinanden, — Mama var jo aldrig hjemme, hun kunde jo ikke være der, nede i Vidmarsten, som hun talde det, men hun havde her oppe med Broder Klaus, først under hans Skole og derefter, da han var i Upsala; efter Papas Død, saa ogsaa jeg kom herop, og da vi to første Gang var sammen, var jeg jo allerede saa „antit,“ som du siger, — og jeg kan ikke fortælle mig; du vil jo heller ikke have, at jeg skal sige.“

„Nej, vist ikke, du henviende lille Døgn,“ svarede Greven muntert og trykkede et Kys paa hendes Hænder. „Intet Staar i din Tantes Frisid, — og heller ikke i din Tale.“

(Fortælling)

Julebøger

- Julestjernen.** Hødes hørt Nat, Pris 50c. Uds. 10c.
- Cre Ju'eallener.** 230 Sider, i Omflag 60c, indb. 90c.
- En Julefortælling.** Kun en Tjenestepige 10c.
- Indre Missions Almanak.** Hødes hørt Nat, Pris 20c. Uds. 10c.
- Co Julefortællinger.** Af A. Bollmar 10c.
- Bethlehemitterne.** „Om Jesu Fødsel.“ 3 Omflag, 48 Sider, 5c.
- Cre Julefortællinger.** Af A. Bollmar 15c.
- Börnenes Julebog.** Fortællinger, Aargange, nedst fra 15c til 5c. Kæde i Partier.
- Hvad Maanen fortalte.** En Julegæde fra — n. 20c.
- Jule-Skitser og Digte** for Juletiden, 10c.
- Under Graner og Palmer.** En Bog indholdende pasjende Udsnit, indb. 60c.
- For Juleferien.** Af Aschenfeldt-Hansen, 10c.

Foruden ovenstaaende kates mange Bøger og Gæder til Julegæber.

DANISH PUBLISHING HOUSE, BLAIR, N.E.R.

C. Hauchs Bøger

- En Polk Familie.** Af C. Hauch. Hødes hørt Nat, 10c.
- Skidring fra Poland om den Strid som opstod om Herredømmet i Poland 424 Sider, godt indbundet. Prisen er nedst fra \$2.40 til \$1.40.**
- Guldmageren.** En romantisk Begivenhed fra det forsvundne Aarhundrede af C. Hauch. 365 Sider, godt indbundet. Pris 85 cts.
- Strandfogdens Datter.** Af N. B. Mathsen. 100 Sider, godt indbundet. Pris \$1 00.
- Liver Liv.** — Samsvørdroman af Charles Dickens, overfjet af Prof. Wih. Møller. Dronningens Bøger siger, af alle Forfattere er Charles Dickens den ynglings Forfatter. Bogen er paa 365 Sider, godt indbundet. Prisen er \$0 25.
- Under Bilde Nøser.** „Besides de Bonnie Brier Book.“ Fortællinger og Erindringer fra en stor Tid, af Jan McLaren. Ny Udgave paa dansk. Hødes hørt Nat, 10c.

Danish Publishing House, Inc. N.Y.